

La Flor Baix Terra

Londres, 1941

Una xiqueta està en una aula de dansa molt gran i amb espills enormes en la paret, està tota sola ballant ballet hi ha una barra de dansa al mig. La xiqueta està ballant mentre és il·luminada per una claraboia que hi ha al sostre. La xiqueta es diu Katherine i té els cabells rossos, té els ulls color mel i la pell molt pàl·lida, té un somriure amb aspecte amigable. Té una alçada mitjana i està molt prima.

A pesar del seu somriure amigable està trista. Deixa de ballar i comença a estirar, aquesta oberta de cames a terra, però continua trista i no es mou, té molt d'equilibri i pareix una estàtua.

En aquell moment va entrar una dona rossa d'ulls verds, era grassa i molt baixeta, ja que la xiqueta tenia gairebé la seua alçada. Aquella dona es deia Julieta, pareixia molt rica, perquè portava moltes joies fetes d'or i amb incrustacions de diamants.

Aquella dona era la seua mare. Ella va somriure.

-Anem filla, recull les coses, ja és hora -Va dir suaument.

La Katherine va forçar un somriure i va respondre.

- Ja vaig mare.

Ella i la mare van baixar les grans escales de marbre ràpidament, ja que la bossa que portava no pesava gaire. A l'entrada de l'edifici les esperava un cotxe, del qual va baixar un xofer i les va obrir la porta perquè entraren. Aquell era un Buick nou molt modern del qual la mare estava molt contenta.

Allí dins del cotxe les esperava el seu padastre, el Valenttino, un home molt ben plantat de cabells rossos i ulls blaus, que lluitava contra la Katherine, per l'atenció de la Julieta, la seva mare.

A continuació, la mare i la filla entren al cotxe. Condueix el xofer dels Vertto, la família de la Katherine.

Katherine deixa de somriure només veure el Valentino besant la seua mare, perquè li fa molta ràbia que ella es deixi manipular per un ximplet com ell. A ell solament li interessien els seus diners. Ella no pot fer res. Ho ha intentat moltes voltes, així que es limita a ignorar-los.

Solament passen cinc minuts al cotxe, però a la Katherine li resulta una pèrdua de temps escoltar al Valenttino fardejar.

Arriben a casa. Una mansió grandíssima, perquè la Julieta és famosa, es cantant d'òpera i compon. El pare va desaparèixer quan ella solament tenia quatre anys. Ell era un gran arquitecte que estava treballant al metro, una important construcció que anava a canviar la manera de viatjar i moure's per la ciutat.

El pare de la Katherine, era francès, per això el seu cognom.

Ella puja les escales, entra a la seua habitació i es tira sobre el llit, on un segons abans estava la seua gata, la seua única amiga, perquè la mare no volia que la seua filla fes amistats amb gent de classe alta.

Anaven passant les setmanes i ja no podia més. S'avorria de què la mare no li fes cas, i Valenttino l'ignorava.

Una nit, se li va ocórrer que podia desaparèixer uns dies per tal que la mare la busqués, quan tornes sols li faria cas a ella.

Aquell matí, va decidir anar a classe de ballet tota sola, caminant, perquè si volia desaparèixer, no volia que culpaven al xofer, que no tenia cap culpa. A sobre, sols eren vint minuts de camí i passava per molts jardins amb flors, ja que l'escola de ball era als afores de la ciutat.

Katherine per si sola era molt autònoma a l'hora de prendre decisions de tota mena. Anava caminant pel camí i ja quasi estava arribant, quan va veure un gran jardí de flors molt cuidat a pesar de no ser de ningú. Va començar a córrer cap al les flors, amb l'intenció de donar-se presa quan va trobar i va caure a dins d'un forat molt gran, que hi havia al mig del solar.

De seguida es va penedir d'anar tan distreta pel carrer. Es veu que feia temps que ningú passava per aquells solar i per això quan va cridar "socors" ningú la va sentir.

Aquell forat era fosc i humit. Semblava més una cova. I al fons va escoltar sorolls i va veure llum. Va decidir buscar una altra sortida, perquè per on havia caigut no era la millor opció. Després d'una estona caminant, la cova va anar encongint a mesura que baixava. Finalment havia d'anar a quatre potes. El túnel estava fet de pedra, terra i metall. En arribar al fons, el soroll i la llum eren més forts. Ella, es va adonar del que tapava la llum, era la part de darrere d'un quadre.

Gràcies a un forat al quadre, va poder veure el que semblava una taverna o un bar ple d'homes i dones que ho passaven bé, rient i ballant. Era un ambient tranquil i familiar, però curiosament tots anaven realment bruts, despenjats, i tot el que els envoltava semblava reutilitzat diverses voltes.

Katherine va dubtar si podien ser els treballadors desapareguts de l'obra del seu pare. Dubtava i alhora estava segura. Li va recórrer pel cos una sensació d'alegria i esperança enorme.

Va ser un pensat i fet. Quan ningú mirava ella va despenjar el quadre i va sortir del seu amagatall, deixant al darrere les seues coses.

Va tornar a penjar el quadre que va resultar ser els plànols del metro del seu pare, i com s'havia embrutat en la caiguda, solament va haver de rebolicar-se els cabells per encaixar a la perfecció.

Va anar a seure al que semblava una cadira. A poc a poc tots els de la taverna van quedar-se mirant-la. Ella, amb un somriure, i amb vergonya, va soltar un "hola..." sense esperar resposta.

Tot el que va vindre després, va ser molt ràpid. Tots van començar a fer-li preguntes que ella sabia respondre, però amb la pressió, no va poder. Uns minuts més tard, ja estaven tots els dubtes resolts. Just en aquell moment, ella va poder fer la seua pregunta.

-Perdonen, vostés saben on és el meu pare?.-

La gent va fer cares d'ensurt, solament en pensar en la resposta. Es va fer un silenci. Katherine, ja es temia el pitjor. Llavors, va treure l'arma secreta.

-Si em responeu, i m'acompanyeu on ell està, us ajudaré a sortir d'aquí. Què us sembla la meua proposta?-

A Katherine, no li calgué resposta. Tothom la mirava bocabadat sols d'imaginar el cel blau, els núvols, la mar o la lluna i tot el que feia de la terra un món tan meravellós. Entre la gentada, va sortir una dona d'uns quaranta anys.

-Jo podria acompanyar-te, gairebé tot el camí, ja que a l'últim tram, no hi cap ningú de nosaltres. És massa petit i estret.-

Molts van dir-li el mateix a Katherine, " el camí és massa estret. Però un nen d'uns 9 anys, es va oferir voluntari. Ell sí que podria passar i l'acompanyaria.

El nen tenia els ulls foscos i els cabells com el carbó. Destacava per ser el que anava més brut. Tenia una gorra grisa.

Katherine va quedar-se esperant que algú més es fes voluntari, però cap altre es va oferir. Finalment va acceptar l'oferiment i els dos es van encaminar per un altre túnel llarg i fosc, enllumenats per una llanterna d'oli. Aquell túnel, semblava que no anava a acabar mai.

Després de molta estona caminant, i es van aturar a descansar. Va ser quan la Katherine li va preguntar al nen pel seu nom.

-Em dic Oliver, tinc 9 anys.

-I alguna vegada has estat fora, amb el cel a sobre teu?

El Oliver va fer una mirada trista a la Katherine, la qual va fer que la Katherine s'encongira i es penedis de fer aquella pregunta.

-No, visc ací d'ençà que vaig nàixer, ja que no vaig conèixer al meu pare i la meua mare va morir quan vaig nàixer, després d'això he viscut amb el que m'ha donat la gent per menjar i el que me guanyat treballant al bar , - ell va fer un gran silenci i després va continuar explicant-se- i tu?

A Katherine li va sabre mal respondre, ja que estava al mig d'una situació molt delicada. Però finalment va cedir.

-Jo sóc la Katherine, tinc 11 anys i dintre d'un més en tindré 12. Visc amb la meua mare i el meu padrastre a una gran mansió .

-I que és un padrastre?.- L'Oliver va tindre curiositat.

-És un home que fa veure que és el teu pare, però la veritat és que no ho és i sols està amb la teua mare perquè es volen -va dir de mala gana.

-I una mansió? Que és això?

-És com una casa normal, però mooooooolt on només viuen els rics i els reis.

Oliver va quedar bocabadat després d'això.

-I tu... Ets una princesa?-va dir l'Oliver molt emocionat.

-No!-va dir rient- sols és que la meua mare és rica. Per això hi visc allí.

Després es van tornar a encaminar. I van arribar a una part del túnel en la qual hi havia unes vies de tren a terra. A Katherine li va resultar curiós. Els trens només hi són a la superfície. Un poc després van començar a haver-hi unes rajoles de colors molt boniques de color blau i groc que combinades, feien dibuixos a les parets i al

sostre. Ara va ser ella que va quedar bocabadada. En aquelles altures hi havia poques coses que la sorprenien. Ella i l'Oliver havien arribat a una estació de metro on hi havia molta gent esperant alguna cosa. A la Katherine li havien contat que el seu pare no va arribar a inaugurar, però mai li havien dit que ho havia acabat. L'Oliver es va asseure en un banc de fusta molt bonic (pese al seu estat). I després li va fer signes a la Katherine perquè s'asseies ella també. Ella li va fer cas i es va seure mentre continuava observant el sostre i les parets. Durant el següent període de temps no van dir res i només es sentia parlar a la gent que hi havia a l'estació.

Una estona després es va sentir un gran silenci i es va començar a sentir el que pareixia un tren. Katherine es va alçar d'un vot, per veure a través del túnel i va veure que s'emblava un cotxe amb les llums molt trencades. Al cap de pocs segons va entrar molt de fum a l'estació per tant que no es podia veure res després del teu nas. Després d'això molta gent va començar a caminar i a espentar-la cap a dins del tren. Quan el fum es va esvair la Katherine va veure que estava en una espècie de tren però amb menys llum i amb molta gent, que a saber d'on havia sortit. Ella va trobar a l'Oliver assegut allí prop esperant-la perquè s'assagues al seu costat. Ell també observava el bagó molt interessat.

-Vam tindre sort de que el tancament del metro no afectara al servici d'electricitat que el fa funcionar.

Va estar una estona seguts allí sense moure ni un per l'observant la gent que anava baixant cada cinc minuts.

Unes poques parades després van sortir a una altra estació, però aquesta no estava decorada com l'anterior. L'estació eren unes escales i prou. Després d'això van estar caminant per un túnel molt semblant al que havien utilitzat per arribar a l'estació d'avans.

Finalment van arribar a una part del túnel en què travessava un riu subterrani. Llavors, varen agafar una embarcació que hi havia a la vora i es van deixar dur pel corrent, ja que ningú dels dos s'havia dur una embarcació.

Al cap d'uns minuts el corrent es va tornar feroç i van caure per una cascada.

Per poc s'ofeguen abans d'arribar a la llacuna que hi havia després.

El camí s'acabava, i Katherine li va preguntar que farien ara. L'Oliver es va tirar a l'aigua en direcció a la cascada i va fer-li signes per tal que el seguira. Els dos varen nadar fins darrere de la caiguda d'aigua on hi havia un xicotet túnel amagat pel qual sortia un mica d'aigua però suficient per deixar l'Oliver i la Katherine ben xops al que respecta les cames i els genolls.

Varen entrar al túnel i van començar avançant a quatre grapes. El túnel acabava en una petita sala amb mobles, i sense sortida, on no hi havia ningú. L'Oliver, va dir-li que en teoria allí havia d'estar el seu pare. Ella es va quedar molt afectada.

En tornar a la sala on estava tothom va explicar que el seu pare ja no hi era allà. Ningú va saber dir-li si podia estar a altre lloc.

Katherine va ensenyar el túnel que hi havia darrere del quadre, i aquells que varen voler, varen poder sortir amb ella amb l'ajuda d'una escala.

En sortir del túnel, Katherine tornà a casa a contar tot el que li havia passat. Allí estava la mare amb dos policies amb una llibreta, que prenien apunts. Julieta no parava de plorar mentre descrivia la seua filla. Era estrany perquè no hi havia ni rastre de Valenttino a la casa.

En veure la seua filla, va començar a fer salts d'alegria. Però quan la Katherine va contar-li tot el que li havia passat, la mare va decidir acollir l'Oliver com un més de la família, i va decidir reprendre les obres del metro en memòria del seu home.

Quan finalment estaven a punt d'acabar les obres, van trobar un segon grup de persones entre les quals es trobava el pare de la Katherine juntament amb els culpables que tota aquella gent es quedés allí tancada i amb molta mes gent que abans no avia pogut sortir. Però aquesta ja serà altra història...